

ASGARI DEĞİL İNSANCA YAŞAM!

Ancak sesimizi yükselttiğimizde, gücümüzün farkına vardığımızda, hakkımız olanı bu asalaklar sürüsünden koparıp almak için harekete geçtiğimizde hak ettiğimiz insanca yaşam koşullarına kavuşabiliriz. O yüzden insanca bir yaşam için bir kez daha BİRLİK, DAYANIŞMA, MÜCADELE!

GREV

Patron medyasının ırdıklarını, görmediklerini; yerlerinde yaşadıklarımızı, uğradığımız haksızlıkları, yaşadığımız deneyimleri paylaşmak, ülkede ve dünyada yaşananları birer işçi olarak kendi gözlerimizle yorumlayabilmek için çıkıyor. Sen de bu sese sesini kat, Sesimizin duyulması için destek ol!
**GREV'e yaz!
GREV'i oku!
GREV'i okut!
UNUTMA;
GREV,
senin sesin,
senin solun...**

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

GREV

Ocak 2022

grevankara@yandex.com
facebook.com/ankaraiscimeclisi

BULUŞUYORUZ!

Hayat pahalılığı almış başını gidiyor.

Sözde fırlayan döviz kurlarına müdahale ettiler, ama olan yine işçiye emekçiye oldu.

Ne artan fiyatlar geri düştü, ne de zamların ardı arkaası kesildi.

Yaptıkları asgari ücret zammı da daha elimize geçmeden eridi gitti.

Yapılan zammın geride kalan bir yılda kaybettiklerimizi bile telafi etmesi mümkün değil ama böylece bir de önümüzdeki bir yıl boyunca daha da yoksullanacağımız tescillenmiş oldu.

Artık hiçbirimizin nefes alacak hali kalmadı!

Herkes borç batağında, kimse ay sonunu nasıl getireceğini bilmiyor.

Ama onlar için hava hoş!

Dalgalandan döviz kurlarında al-sat yapıp ceplerini dolduran onlar...

TL değer kaybetti diye ülkeyi ucuz işçi cenneti olarak emperyalist tekellere pazarlayanlar onlar...

Elimizde, avucumuzdakine göz diken, hayatımızı zindana çevirenler onlar...

Peki neden?

Çünkü susuyoruz!

Biz sustukça daha da azıyorlar!

Doymak bilmiyor, hep daha fazlasını istiyorlar!

Bizleri sömürdükleri yetmedi, çocuklarımızın geleceğini çalıyorlar.

Ama ARTIK YETER!

Bizleri sömürüye, sefalete, açlığa yoksulluğa mahkum edenlerin GEÇİNMEK gibi bir sorunları var mı? YOK! Kaybedecek şeyleri var mı? ÇOK!

■ Sesimizi yükseltelim!

Onlar güçlerini bizim sessizliğimizden alıyorlar.

Öyleyse neden sesimizi yükseltmiyoruz!

Neden gücümüzü fark edip bu sürüklenişe son vermiyoruz.

Bir düşünelim!

Biz mi onlara muhtacız? Yoksa onlar mı bize?

Bizleri sömürüye, sefalete, açlığa yoksulluğa mahkum edenlerin GEÇİNMEK gibi bir sorunları var mı? YOK! Kaybedecek şeyleri var mı? ÇOK!

Peki, biz? Daha kaybedecek neyiz kaldı ki susuyoruz!

■ İşçi Kürsüsü'nde buluşalım!

Ankara İşçi Meclisi bu gidişe "DUR!" demek için İŞÇİ KÜRSÜSÜ kuruyor.

Yalnız olmadığımızı görmek, fısıltıyla çıkan seslerimizi yükseltmek, gücümüzü birleştirip haremilerin karşısına tek vücut olarak dikilmek için tüm işçileri İŞÇİ KÜRSÜSÜ'nde buluşmaya, sözünü söylemeye, geleceğine sahip çıkmaya çağırıyor.

Gelin, sözümüzü hep birlikte söyleyelim!

Gelin, sesimizi yükseltelim!

Gelin, gücümüzü fark edelim!

6 Şubat'ta İŞÇİ KÜRSÜSÜ'nde buluşalım!

İhanetin hesabını soralım...

Türk Metla üyesi bir işçi yazdı...

Elbet bu ihanetin hesabını soracağız ağalardan. Elbet MESS kodamanlarından hakkımız olan almak için masaya kendi yumruğumuzu vurduğumuz gün gelecek! Yeter ki sesimizi yükseltelim, gücümüzü fark edelim!

sy 3

Sömürüye son verelim...

Bir enerji işçisi yazdı...

Bize yapılanları tek tek paylaşalım. Biliyorum ki işçi kardeşlerimin hiçbiri farklı durumda değildir. Soğukta, çamurda, karda alinteri altında donan bizleriz ve bizim ürettiğimizle fildişi "kule"lerde oturanların saltanat sürmesine izin vermeyelim.

sy 3

İşçi Kürsüsü'nde buluşalım!..

Emekçi Kadın Komisyonları yazdı...

Geçtiğimiz yıl birçok fabrikadan ve işyerinden kadın erkek birçok işçinin başlattığı direnişler de gösterdi ki hakkımız ve geleceğimiz için mücadele vermediğimiz sürece kazandığımız bir şey de olmayacaktır.

sy 6

İşçiler kürsüsüne sahip çıkıyor!

Ankara İşçi Meclisi 6 Şubat günü haklarına ve geleceğine sahip çıkan işçiler için bir kürsü kuruyor. 6 Şubat'ta Ankara'nın dört bir yanından ve çeşitli sektörlerden işçiler buluşacak, sorunlarını, yaşadıkları deneyimleri ve çözüm yollarını tartışacaklar... "Söyleyecek sözümüz var!" diyen işçiler tüm işçileri bu kürsüyü kullanmaya, sesini yükseltmeye davet ediyorlar!

"Böyle gitmez!" diyen herkesi bekliyorum!

Çankaya Belediyesi'nden bir işçi

Bir belediye işçisi olarak biz de tüm işçiler gibi çeşitli sorunlarla karşıyoruz. Çalıştığım belediyede diğer tüm belediyelerde olduğu gibi adam kayırma, torpil, likayatsızlık almış başını gidiyor. Ülkemiz desen tablo ortada. Her şey patronların lehine. Devlet ve onun adına ipleri elinde tutan hükümet bizleri korkunç bir yıkıma götürüyor. Enflasyonun altında eziliyoruz. Bugün 10 liraya aldığımızı bir sonraki ay 20 liraya alır hale geldik. Bu yüzden de artık birleşmek ve dur demek zorundayız. Emeğimizle bu ülkeyi ayakta tutanlar olarak yine emeğimizle gelecek güzel günleri kuracağız. 6 Şubat günü kurulacak işçi kürsüsüne diğer emekçilerle birlikte sorunlarımıza çözüm bulmak için ben de katılacağım. Katılma imkanı olan, böyle gitmez diyen herkesi de işçi kürsüsüne katılmaya çağırıyorum.

Bu gidişe "DUR!" diyelim!

EnerjiSa'dan bir işçi

Gün geçtikçe yaşamak daha da zorlaşıyor. İğneden ipliğe her şeye zam geliyor. Fakat bizim ücretlerimiz zamlar karşısında eriyor. Artık geçinmek suyun dışında kalmış bir balığın yaşam mücadelesine döndü adeta. Patronlar bizim üzerimizden büyüdükçe büyüyorlar.

Biz ise olduğumuz yerde durmak şurada dursun, sürekli geriye doğru gidiyoruz.

Fakat bu gidişe bir şekilde dur dememiz lazım. İşçiler olarak sesimizi birleştirmemiz lazım.

Sesimizi çıkaralım ve gücümüzün farkına varalım.

6 Şubatta düzenlenecek olan İşçi Kürsüsü'nde buluşalım ve sorunlarımızın çözümünü tartışalım.

Bu gidişe bir dur diyelim.

Birlik olduğumuz sürece bizden güçlüsü yok!

Bir market işçisi

Merhaba arkadaşlar, kapitalist sistemin acımasızca sömürsünü iliklerimize kadar hissediyoruz. Bize dayatılan bu açlık ve sefalet koşullarında ücretlerimize sözde büyük zamlar geldi. Oysa çalışmakta olduğum markette fiyatlar gözle görünür şekilde her kalemde yükseldi. Bu durum bizi biraz umutsuzluğa ve çaresizliğe sürüklese de böyle zor dönemlerde Ankara İşçi Meclisi gibi bir örgütlenmemizin olması umut veriyor. İşçi Meclisimiz 6 Şubatta İşçi Kürsüsü etkinliği düzenleyecek. Tüm işçi arkadaşlarımı sesimizi duyurabileceğimiz, en yüksek sesle sorunlarımızı haykıracağımız işçi kürsüsü toplantısına davet ediyorum. Birlik olduğumuz sürece bizden daha güçlüsü yok.

Söz bizim olmalı!

Astor'dan bir işçi

Merhaba, ben Anadolu Organize'de her işçi gibi sömürüye maruz kalan bir işçiyim. Bugüne kadar her zaman bize anlatılanları dinledik. Televizyonlarda, gazetelerde bizi "yönetenlerin" yalanlarını dinleyerek yaşadık. Her biri de kendilerini bizim temsilcimiz olarak tanıttı.

Ama hiçbir zaman biz konuşmadık. Sorunlarımızı anlatmamıza izin vermediler. Kendimizi ifade etme fırsatı elimize geçmedi. İşte tam da bunun için, sorunlarımız, taleplerimizi ve çözümlerimizi konuşmak için yan yana gelmemiz ve tartışmamız gerekiyor. Artık yetti. Söz bizim olmalı.

Bunun için Ankara İşçi Meclisi'nin düzenleyeceği İşçi Kürsüsü etkinliğine ben de fabrikadan arkadaşlarımla beraber katılacağım ve herkesin katılmasının önemli olduğunu düşünüyorum.

Haksızlıklara boyun eğmeyeceğiz!

Sincan OSB'den bir depo işçisi

Ben bir depo işçisiyim. Depo işçileri olarak genelde sendikasıız ve taşeron şirketlerde, asgari ücretle çalışıyoruz. Ağır koşullarda, soğuk hava şartlarında, yağmur çamur fark etmeksizin en ağır malzemeyi bile sırtımızda taşıyoruz. Birçok depoda belirli süreli sözleşmelerle tazminat hakkımız bile elimizden alınıyor.

Depo işçilerinin çalıştıkları ortamlar tamamen sağlıksız. Örneğin bir gıda deposu içinde iade bölümünde çalışan bir işçi sürekli zehirlenme tehlikesi ile karşı karşıya. 30 dakikadan fazla kalınmaması gereken -18 derece depolarda işçiler 1 saatten fazla tutuluyor. Daha birçok sorunumuz var.

Fakat bizlerin birlik olup sorunlarımızı çözmemiz, mücadele etmemiz gerekiyor. İşçilerin bir araya gelip, sorunlarını konuşup nasıl çözüm üreteceklerini ortaya koyacakları İŞÇİ KÜRSÜLERİ bu noktada çok önemli.

Ben bir depo işçisi olarak işçi kürsüsünden yaşadığım sorunları elbette anlatacağım. Ve diğer işçilerle yan yana gelip işçi ve emekçilerin birlikte mücadelesiyle sorunlarımızı çözmek için, daha iyi bir hayat için çabalayacağım. Bizler güçlüyüz. Artık susmak veya korkup geri çekilme dönemi içinde değiliz. Haksızlığa boyun eğmeyecek ve sesimizi yükselteceğiz.

Bir kez daha geceyarısı ihaneti! Hesabını soracağız!

Türk Metal üyesi bir işçi

Metal sektöründe grup toplu sözleşmesi geçtiğimiz günlerde imzalandı. Bizler hakkımız olan almak için GREVe çıkmayı beklerken, sendika başkanları bir kez daha bir gece yarısında MESS'in kapısında kuyruğa girdiler, kameraların karşısında birlikte verdikleri poz ile ihanet sözleşmesine imza attılar. İmzaladıkları ihanet belgesini bir de bizlere zafer diye anlatmaya kalkıyorlar. Senelik %69 zam almışlarmış!!! Sanki çocuk kandırıyorlar. Sanki biz çarşıya pazara hiç çıkmıyoruz, bu ülkede yaşamın ne kadar pahalı olduğunu biz bilmiyoruz.

Kendi açıklamalarında söylüyorlar, TÜİK gerçek enflasyonu saklıyor diye. Mesela Birleşik Metal gerçek enflasyonun %80'lerde olduğunu kendisi söylüyor. Türk Metal, asgari ücrete yapılan zammın işçilerle alay etmek olduğunu kendisi açıklıyor. Ama iş metal işçisinin haklarına, aldığı ücrete gelince bir anda zafer kazanan konutan oluveriyorlar.

Gerçek şu ki, en ağır şartlarda, ülkenin en büyük fabrikalarında çalışan bizleri asgari ücrete mahkum ettiler. Evet, sosyal hakları çıkardığımızda saat ücretimiz çıplak asgari ücret düzeyinde artık. Dahası MESS'ten istediğimiz diğer haklarımızın hiçbirinin adı bile geçmiyor sözleşmede. Ama onlar tarih yazdılar, metal işçisinin hakkını yedirmediler! Yerseniz...

Bir de fabrikalarda hoşnutsuzluğunu belli eden arkadaşlarımızı işten atılmak ile tehdit ediyor Türk Metal temsilcileri. İşçi temsilcisi mi insan kaynakları müdürü mü oldukları belli değil!

Peki Birleşik Metal yöneticileri. Onlar da sözleşmeyi kabul etmeyen, ek protokol isteyen Çimsetaş işçilerini nasıl görmezden geldi hepimiz gördük. Hepimizin gıpta ile baktığı Çimsetaş işçilerinin onurlu duruşunu ezmek için nasıl da elbirliği ile çalıştılar.

Ama bu devran böyle dönmez. Yaptıkları yanlarına kâr kalmaz. Elbet bu ihanetin hesabını soracağız bu ağalardan. Elbet MESS kodamanlarından hakkımız olan almak için masaya kendi yumruğumuzu vurduğumuz gün gelecek! Yeter ki sesimizi yükseltelim, gücümüzü fark edelim!

Sömürüye son verelim!

Bir enerji işçisi

Ağ içinde ağ kurarak çeteleşmiş sermayenin gözünde işçinin bir malzemedenden, bir makinadan, bir demir parçasından, bir forkliftten ve bir paletten farkı yoktur. İşçi kardeşlerim ben sözde kurumsal bir şirket olan Başkentgaz'ın Haymana yolundaki deposundan, başımıza bekçi yapılan namazını eksik etmeyip kendine müslüman diyen hacı adamı cilalayıp yıkamadığım için Çukurambar'daki Satınalma Müdürü'nün talimatı ile çıkarıldım. 15 gündür boyunca yaptıkları üstü kapalı tehdit ve

gözdağlarının meyvesini iftira ve kara çalma ile aldılar ve bu küstah adam talimatını verdikten sonra kendisine tepki gösterdiğim için "git kime söylersen söyle" diyerek "buranın ağası da benim paşası da benim" demiştir. Bu adam da bana zamanında gözdağı verip "önce şirketin karı gelir" diyerek zihniyetini ortaya koymuştu.

Çalıştığım bu ve benzeri bütün işletmelerin tekeli zihniyeti sizin de bildiğiniz bu mantıktır. Buna son verecek olanlar da bizleriz, biziz.

Paylaşalım Hepimiz tek tek yapılanları paylaşalım ki, üreticinin sesi, hasılayı ekonomiye kazandıran bu ses daha çok duyulsun daha kuvvetli duyulsun. Bize yapılanları tek tek paylaşalım. Biliyorum ki işçi kardeşlerimin hiçbiri farklı durumda değildir.

Soğukta, çamurda, karda alinteri alnında donan bizleriz ve bizim ürettiğimizle fildişi "kule"lerde oturanların saltanat sürmesine izin vermeyelim.

Benim yazdığım küçük bir örnektir ama birlikteliğimiz ve beraberliğimizle sömürüye son vereceğiz.

Kayı İnşaat işçileri Ankara'daydı!

Kayı İnşaat işçileri, İnşaat-Sen ile birlikte direnişlerinin birinci yıldönümünde Ankara'da buluştu. Kayı İnşaat'a bağlı yurt dışındaki şantiye ve ofislerde çalışan 400'e yakın işçinin hakları yıllardır ödenmedi. 2 yıldır alacaklarının ödenmesini bekleyen işçiler 2021 Ocak ayında direnişe başlamıştı. Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'ya gelen işçiler TL'nin değer kaybı ile hak edişlerinin döviz kuru görmezden gelinerek yapılmasına "Var mı böyle adalet" diyerek karşı çıktı.

Atanamayan öğretmenler Ankara'daydı!

KPSS'de aldıkları yüksek puanlara rağmen mülakatta elenen ve atanamayan öğretmenler mülakatın kaldırılması ve haklarının verilmesi çağrısı ile Ankara'ya gelerek Ulus Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdiler.

"Mülakat değil, liyakat", "Üç sınavı geçtik, 3 dakikada elendik", "Fazlasını değil, hakkımızı istiyoruz" pankartları taşıyan öğretmenler, neden elendiklerini bilmediklerini söyleyerek mülakat uygulamasına son verilmesini ve mağduriyetlerinin giderilmesini talep ettiler.

En az 2170 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti!

İSİG Meclisi 2021 yılı İş Cinayetleri Raporu'nu yayınladı.

Yayınlanana rapora göre 2021 yılında en az 2170 işçi iş cinayetleri sonucunda hayatını kaybetti.

Açıklanan rapora göre ölümlerin %29'u Covid-19, %16'sı ise trafik kazaları nedeni ile gerçekleşti. Böylece ölümlerin nerede ise yarısının resmi olarak iş kazası bile sayılmadığı ortaya serildi.

En fazla ölüm ise 345 kişi ile ticaret, büro işkolunda gerçekleşti.

İŞÇİ İÇİN ENMEK YOKSA
SERMAYE İÇİN
HUZUR OLMAYACAĞAK..

Asgari ücret ortalama ücret oldu...

ASGARI DEĞİL İNSANCA YAŞAM!

2022 yılı için geçerli olacak asgari ücret tutarı sözde tespit komisyonunda oynanan orta oyununun ardından bizzat AKP'li Cumhurbaşkanı Erdoğan tarafından açıklandı.

Büyük bir müjde havası estirilerek açıklanan bu rakamla 2022 yılı için geçerli olacak asgari ücret tutarı 4253 TL oldu. Son 50 yılın en büyük artışı olarak ifade edilen bu rakamın gerçek hayattaki karşılığını ise elbette hepimiz çok iyi biliyoruz.

Dahası açıklanan bu rakamla birlikte başka bir gerçeği daha hep birlikte yaşadık/yaşıyoruz. 2021 yılı verilerine göre ülkemizde zaten 10 milyonun üzerinde işçi asgari ücretle çalışmak zorunda idi. Artık bu rakamın çok daha yükseğe çıktığını, hiçbir ayırım gözetmeksizin nerede ise işçi sınıfımızın tamamının artık asgari ücretle çalıştığını söyleyebiliriz.

Patronlar halen kâr rekorları kırmaya devam ederken, servet sefalet uçurumu derinleşmeye devam ederken yaşanan bu tablo ise aslında çok şey anlatıyor.

■ Nedir bu asgari ücret?

Her ne kadar zam oranı geçmiş yıllara göre yüksek oranlarda gerçekleşse de asgari ücretin aslında oldukça basit bir mantığı var.

Bunu da bir işçinin temel yaşamsal ihtiyaçlar dışında ek hiçbir harcama yapmadan çalışmaya devam edebilmesi için gerekli olan miktar olarak tarif edebiliriz.

Ve asgari ücret hesaplamalarında nerede ise tüm dünyada 4 kişilik bir ailenin temel harcamaları baz alınmakta, ancak ülkemizde asgari ücret tek bir işçinin yaşam maliyeti üzerinden hesaplanmaktadır.

Türk İş tarafından yapılan araştırmaya göre bekar bir işçinin aylık asgari yaşam maliyeti Aralık 2021 için 4927 TL'dir. Sadece bu rakam bile önümüzdeki 1 yıl boyunca geçerli olacak asgari ücret miktarının gerçek yaşamda bir karşılığı olmadığını göstermektedir. Patronlar ve AKP bir kez daha işçileri sefalete mahkum etmiştir.

■ Hangi enflasyon?

Yıllardır AKP, TÜİK tarafından açıklanan enflasyon rakamlarının arkasına saklanarak her asgari ücret zammında aynı masalı anlatıyor. Sözde enflasyonun üzerinde zam yaparak işçiyi ezdirmiyorlar.

Oysa, resmi bir devlet kurumu olan TÜİK'in açıkladığı enflasyon rakamlarının da hiçbir karşılığı olmadığını artık sokaktaki çocuk bile biliyor.

TÜİK tarafından açıklanan 2021 yılı enflasyon oranı %36,08. Oysa bağımsız bir araştırma grubu olan ENAR'ın araştırmasına göre sadece Aralık 2021 aylık enflasyonu %19,35. Yıllık enflasyon ise ENAR'ın araştırmasına göre %82,81.

Çarşıda, pazarda, sokakta en can alıcı şekilde hissettiğimiz bu rakamlar işçilerin enflasyon karşısında nasıl ezildiğinin en açık kanıtları durumunda.

Dahası asgari ücrette yapılan artışta asgari ücretin vergi dışı bırakılmasının önemli bir rolü var. Bizzat Erdoğan'da yaptığı açıklamada bunu dile getirdi ve bunun patronları 500 TL civarında bir yükten kurtardıklarını söyledi.

Peki, durmadan patronlar için yeni teşvikler gündeme gelirken devletin bu açığı nereden kapatmaya çalışacağı açık değil mi? ÖTV başta olmak üzere diğer vergilerde artışlar ve türlü yollarda AKP, patronların sırtından aldığı yükü bir kez daha bizlere yıkacak anlayacağınız. Verdiğini söylediği zammı yine bizlerin cebinden çıkarmaya yeltenecek.

Ek protokol istiyoruz!

Yenimahalle Belediyesi'nde çalışan bir işçiyim. 10 yıldan uzun süredir belediyenin en tehlikeli bölümlerinden birinde vasıflı işçilik yapıyorum.

Sözde belediye işçisiyim, vasfım var ve uzun yıllardır aynı yerde çalışıyorum ama asgari ücret zammı açıklandıktan sonra saat ücretim neredeyse asgari ücret seviyesine geldi. Sendikalı olduğumuz için aldığımız ikramiye ve sosyal haklarımız olmasa resmen asgari ücrete talim eder pozisyona düşmüş durumdayız.

Sendikalı bir işçi olarak yaşadığımız tablo böyle olunca diğer yerlerde neler yaşanıyor tahmin bile etmek istemiyorum. Biz üreten insanlara reva gördükleri bu sefil yaşamı kabul etmiyorum.

Asgari ücretten zammı açıklandığından beri işyerinde arkadaşlarla konuşuyoruz. Bizler de ücretlerimizde iyileştirme istiyoruz.

Sendika yöneticileri de konu ile ilgilendiklerini, belediye ile görüştükleri söylüyorlar ama bizlere her zamanki gibi doğru düzgün bilgi bile vermiyorlar.

Başta belediye işçileri olmak üzere sendikalı çalışan tüm işçi kardeşlerimi ek zamlar için harekete geçmeye çağırıyorum. Bizi, asgari ücret iyileştirmelerine mahkum eden bu sendikal düzenden hesap soralım arkadaşlar. Koltuğundan başka birşey düşünmeyen bu asalaklar yüzünden sendikalı çalışmanın farkı kalmadı bu ülkede.

AÇLIK VE YOKSULLUK SINIRI ARAŞTIRMASI'ndan...

TÜRK-İŞ hesaplamasına temel alınan ve doğrudan piyasadaki derlenen fiyatlara göre, gıda ürünlerinde Aralık 2021 itibariyle gözlenen değişim -harcama gruplarına göre- şu şekilde olmuştur:

■ Artık herkes asgari ücretli!

En başta da söyledik. Asgari ücrete yapılan zammın ortaya çıkardığı bir başka gerçek de artık neredeyse tüm işçilerin asgari ücretli olması oldu.

Ülkenin en büyük işletmelerinde sendikalı olarak yıllardır çalışan işçilerin ücretleri bile asgari ücret seviyesine düştü.

Artık vasıflı olmanın, sendikalı olmanın, kıdemli olmanın hiçbir anlamı kalmadı.

Şov olarak açıklanan rakamın yüzümüze vurduğu asıl gerçek bu. Patronlar semirmeye devam ederken milyonlarca işçi asgari ücrete mahkum edildi.

Ve yıllar önce gasp ettikleri 6. ay zamları ile birlikte şimdi bir yıl boyunca bu rakamla geçinemizi bekliyorlar bizden. Sanki enflasyon yerinde duracak, sanki çarşıda pazarda her gün gelen yeni zamlar bir anda ortadan kalkacak.

■ Asgari değil, insanca yaşam!

Bir kez daha söylüyoruz. Ne açıkladıkları enflasyon rakamlarının, ne zam oranlarının işçi sınıfımız için yaşamda hiçbir karşılığı yok.

Daha Ocak ayı elimize geçmeden yaptıkları zamlarla kaşıkla verdiklerini kepçe ile aldılar bile.

İster 4253 TL olsun, ister 14253 TL... Bizi ilgilendiren tek bir gerçek var. Açıklanan zam bizim yaşamımızı kolaylaştırmadı/kolaylaştırmayacak. Hatta çok daha zor günler bizi bekliyor.

İşte bu yüzden kendileri istedikleri gibi şov yapabilirler ama bizim talebimiz gayet açık ve net.

Biz asgari ücret adı altında sefaletle mahkum edilmek istemiyoruz.

Biz, sahte hesaplamalarla ve tek bir işçinin maliyeti üzerinden yaptıkları hesaplarla ailemizi geçindirmemizi beklemelerini kabul etmiyoruz.

BİZ İNSANCA BİR YAŞAM İSTİYORUZ!

Ve bir kez daha gördük ki, insanca bir yaşama kavuşabilmemizin yolu onların iki dudağı arasında geçmiyor. Ne patronlar, ne hükümet, ne işbirlikçi sendika ağaları için aldığımız nefesin, boğazımızdan geçen kuru lokmaların hiçbir değeri yok. İnsanca bir yaşama ancak kendi mücadelemizle ulaşabiliriz.

Ancak sesimizi yükselttiğimizde, gücümüzün farkına vardığımızda, hakkımız olanı bu asalaklar sürüsünden koparıp almak için harekete geçtiğimizde hak ettiğimiz insanca yaşam koşullarına kavuşabiliriz. O yüzden insanca bir yaşam için bir kez daha BİRLİK, DAYANIŞMA, MÜCADELE!

■ Süt, yoğurt, peynir grubunda; başta süt olmak üzere bütün markaların ürün çeşitlerinde yüksek oranda artış gerçekleşti. Sütte bir aylık artış yüzde 35,3 olarak hesaplandı. Bu ürün grubundan kaynaklanan fiyat artışlarının aile bütçesine getirdiği aylık ek yük 135 TL oldu.

■ Et, tavuk, balık, sakatat, bakliyat ürünlerinin bulunduğu grupta; kıyım ve kuşbaşı et ile tavuk fiyatı artarken, sakatat (ciğer, böbrek, yürek) ürünlerinden sadece dana ciğeri fiyatı arttı. Kıyım ve kuşbaşı et kilogram fiyatı ortalama 30 TL (yüzde 26,1) arttı. Tavuktaki artış yüzde 17,1 oldu. Fiyat artışlarından balık da payını aldı ve ortalama kilogram fiyatı arttı. Hesaplama yine hamsi, istavrit gibi nispeten bol ve ucuz balık çeşidi dikkate alındı. Geçen ay 120 TL olan ithal somon kilogram fiyatı bu ay 190 TL etiket fiyatıyla tezgâhta yer aldı. Yumurtanın tanesi 1,30 TL'den 1,80 TL'ye yükseldi. Bakliyat ürünlerinden (kuru fasulye, kırmızı-yeşil mercimek, nohut, barbunya vb.) özellikle ithal edilenler, döviz kurundaki artışa paralel daha pahalı olurken, dövizdeki düşüş ürün fiyatlarına yansımada.

Örneğin barbunyada artış yüzde 53,2, yeşil mercimekte yüzde 50,0 olarak hesaplandı ve son hafta itibariyle fiyatlarında bir indirim olmadı. Bu ürün grubundan kaynaklanan fiyat artışlarının aile bütçesine getirdiği aylık ek yük 274 TL oldu.

■ Yaş sebze-meyve fiyatları da bu ay ortalama olarak artış gösterdi. Mutfakta ağırlıklı olarak kullanılan patatesteki fiyat artışı ise dikkat çekti ve kilogramı 7 TL'ye kadar yükseldi. Ortalama meyve-sebze kilogram fiyatı bu ay artışla 8,69 TL oldu. Geçen ay 8,28 TL olan ortalama sebze kilogram fiyatı bu ay biraz artarak 8,59 TL'ye yükseldi. Ortalama kilogram meyve fiyatı ise geçen aya göre biraz gerileyerek 8,83 TL oldu. Her zaman olduğu gibi pazarda sıklıkla bulunan ürünler temel alınarak hesaplama yapıldı. Bu ay, 17 sebze ve 12 meyve olmak üzere toplamda temel 29 ürünlerdeki fiyat değişimi hesaplamada dikkate alındı. Ürünlerin tek tek ağırlığı yerine

yine harcama sepetindeki meyve-sebzenin toplam miktarından hareket edildi. Bu ürün grubundan kaynaklanan fiyat artışlarının aile bütçesine getirdiği aylık ek yük 59 TL oldu.

■ Ekmek, pirinç, un, makarna, bulgur, irmik gibi ürünlerin bulunduğu grupta; ekmekte beklenen fiyat artışı resmi olarak gerçekleşti. Ankara'da 200 gramı 1,75 TL'den satılan ekmeğin yeni fiyatı 2,25 TL ve kilogram fiyatı da 11,25 TL oldu. Böylece zam oranı yüzde 28,57 olarak hesaplandı. Sadece ekmeğe yapılan zammın aile bütçesine aylık ek maliyeti 95 TL'ye ulaştı. Gıda harcamasındaki artışın üç puanı ekmeğe yapılan zamdan kaynaklandı. Geçen ay fiyatı artan ekşi mayalı, köy ekmeği, tam tahıllı vb. şekilde satılan ekmek bu ay ortalama yüzde 20 oranında yeniden zam gördü. Önümüzdeki günlerde ekmeğin gramajı ile birlikte fiyatında da artış olması bekleniyor. Bu harcama grubunda yer alan gıda maddelerinden pirinçte yüzde 42,7, bulgurda yüzde 70,8 ve unda yüzde 30,4 oranında fiyat artışı tespit edildi. Makarna ve irmik fiyatı değişmezken, pirinç fiyatı biraz arttı. Bu ürün grubundan kaynaklanan fiyat artışlarının aile bütçesine getirdiği aylık ek yük 185 TL oldu.

■ Son grup içinde yer alan gıda maddelerinden; tereyağı ve margarin fiyatı arttı. Margarin paketi de yakında tereyağı gibi 200 gram olarak satılacak gibi gözüküyor. Ayçiçeği yağının litresi bu ay 51,90 TL'ye yükseldi ve aylık yüzde 117,2 oranında artışla bu ayın zam şampiyonu oldu. Bu ay zeytinyağı fiyatı da arttı. Siyah ve yeşil zeytin fiyatı ortalama fazla değişmedi. Yağlı tohum (ceviz, fıstık, fıstık, ayçekirdeği vb.) ürünleri fiyatı ise bu ay artış görülen ürünler arasında yer aldı. Geçen ay yüksek oranda fiyatı artan baharat ürünleri (kimyon, nane, karabiber vb.) fiyatı (kimyondaki artış dışında) bu ay değişmedi. Şeker yüzde 57,8 oranında arttı ve fakat tuz fiyatı değişmedi. Pekmez ve reçel fiyatı arttı, bal fiyatı değişmedi. Çay fiyatı -düşük oranda da olsa- bu ay yine arttı, ıhlamur fiyatı değişmedi. Salça fiyatı da aynı kaldı. Bu ürün grubundan kaynaklanan fiyat artışlarının aile bütçesine getirdiği aylık ek yük 169 TL oldu.

Kazakistan'da neler oldu?

Sincan'dan bir işçi

Yeni yıla yeni bir halk isyanıyla girdik. Yeraltı kaynaklarının çok zengin olduğu Kazakistan'da halk doğalgaz zamlarına yapılan %100 zamma karşı meydanları doldurup devlet kurumlarını işgal ederek yanıt verdi.

Her ne kadar yeraltı zengini bir ülkede doğalgaza yapılan zam öfkeyi patlatsa da, düşük ücretler, ağır sömürü ve çalışma koşulları, pandeminin de etkisiyle daha da büyüyen işsizlik, özelleştirme saldırısı, zam furyası, baskı, zorbalık ve aşığılanma gibi olgular öfkeyi biriktiren diğer nedenlerdir.

Grevleriyle, eylemleriyle sokağa çıkan halk, yoksulluğun, özelleştirmelerin, taşeronlaşmanın son bulmasının yanısıra her türlü demokratik hakkın olmadığı ülkede, görevdeki cumhurbaşkanının ve tüm Nazarbayev yetkililerinin (ülkeyi 29 yıl bilfiil yöneten ve halen de perde arkasından yöneten kişi) istifasını, yeni bir anayasa ve rejim değişikliğini, adaletin sağlanmasını, parti ve sendika kurma hakkını, siyasi mahkumların serbest bırakılmasını ve baskıya son verilmesini istemektedir.

Yaşanan eylemler sonrası hükümetin istifa etmesine ve yapılan zammın geri alınıp üstüne indirim yapılmasına rağmen Kazak işçi ve emekçileri sokaklardan çekilmedi. Halk tepkisinin olumlu sonuç vermesinde de Mangistau ve Zanaozen'deki petrol işçilerin grevi çok etkili oldu.

Kazakistan devleti de tüm kapitalist devletler gibi hakkını arayan halkı "terörist, provakatör, dış güçlerin maşası" olmakla suçladı. Üstelik başını Rusya'nın çektiği bir dış güç olan Kolektik Güvenlik Anlaşması(CSTO)'na göre halkını katletmesi için yardım isteyerek.

Tüm yaşananlar gösteriyor ki; patronların baskıcı, diktatöryal rejimlerinin bedelini artık emekçi halklar ödemek istemiyor. Kazakistan örneği ve diğer ülke egemenlerinin bundan duydukları korku yeni Kazakistanların dünyada oluşacağını göstermektedir. Her ülkenin baskıcı rejimleri, sermaye düzeni hakkını arayanlara kara çalsa da halklar artık dayanılması zor yaşam şartlarına artık yeter diyip ayağa kalkacaktır. Her yerde ve ülkemizde de...

Bir bebekten katil yaratan karanlık!

Sincan'dan bir işçi

Hrant Dink, AGOS gazetesinden çıktıktan sonra sırtından vurularak katledileli 15 yıl oldu.

Hrant, bir Ermeni idi. Bu ülkede halklar arasında ekilen düşmanlık tohumlarını daha da büyütme için katledildi. Ve Hrant'ı katleden bir gencin sıktığı kurşun ya da onun Ermeni düşmanlığı değildi.

Hatırlayanlar olacaktır, katil Ogün Samast yakalandıktan sonra jandarmalarla birlikte Türk bayrağı önünde poz vermişti. Cinayetin azmettiricisi Erhan Tuncel'in ise Trabzon'da polis ve jandarma için muhbirlik yaptığı daha sonraki günlerde ortaya çıkmıştı.

Yani Hrant'ı katledenler bu ülkede halklar arasında düşmanlıktan beslenenlerden başkaları değildi.

O gün o kurşun ters tepti. Hrant'ın cenazesinde her milletten yüzbinler sel olup aktı, halklar arasına ekilmek istenen düşmanlık tohumlarına izin vermeyeceğini haykırdı.

O gün, cenazede Hrant'ın eşi Rakel Dink'in söylediği bir şey vardı. Bu ülkenin onurlu insanlarını "bir bebekten katil yaratan karanlık"ı sorgulamaya çağırıyordu.

İşte o karanlık aç gözlü sömürü düzeninin karanlığı idi. Kapitalizmin karanlığı idi.

O günden sonra da karanlık eller hep işbaşında oldu. Gün geldi Suriye'de kıskırtıkları iç savaştan kaçan emekçileri düşman ettiler, gün geldi gencecik bir üniversite öğrencisi Deniz Poyraz'ı katlettirdiler. Gün geldi İŞİD canilerine yol verip 10 Ekim katliamını planladılar.

Ama amaç hep aynıydı. Bu ülkede onuru ile yaşamaya çalışan emekçiler düşman olsun, onların kan ve zulüm üzerine kurulu düzenleri var olsun.

Bu yüzden bu alçakça katliamların hangi karanlık odalarda planlandığını, kimlerin buradan beslendiğini hiçbir zaman unutmamalıyız dostlar. Bizi bize düşman etmelerine izin vermeyelim.

Bir intiharın düşündürdükleri...

Bir işçi öğrenci

Enes Kara, 20 yaşında Tıp Fakültesi'nde okuyan bir üniversite öğrencisiydi. Arkasında hepimizi derinden sarsan bir mektup ve video mesaj bırakarak intihar etti.

Enes, bıraktığı mesajda ailesinin zoru ile yerleştirildiği cemaat evinde yaşadığı baskılardan ve bundan da önemlisi hiçbir gelecek umudunun kalmadığından bahsediyordu.

Birçoğumuzun hayali kurduğu Tıp Fakültesi'nde okuyor ama doktor olmanın bile iyi bir geleceğe sahip olmak anlamına gelmediğini anlatıyordu Enes. Bir yandan Tıp Fakültesi'nde mezun olmanın zorluklarından, diğer yandan mezun olsa bile bitmeyen nöbetlerden, hasta yakınlarının şiddetinden ve birçok sorundan kaynaklı geleceğinden umutsuz olduğunu söylüyordu.

Bu gelecek kaygısına bir de cemaat evinin bırakın bir sosyal yaşamı ders çalışmasına bile fırsat vermeyen baskısı yüzünden hayatına son verdi Enes.

Ne yazık ki, bugün hepimiz Enes'in anlattığı tablonun farkındayız. Ailemizin binbir emeği ile ve gençliğimizi sınav salonlarında harcayarak girdiğimiz üniversitelerden mezun olunca mesleğimizi yapıp yapamayacağımızı bile bilemiyoruz. Birçoğumuz ailemize yük olmadan eğitim hayatımızı sürdürebilmek için, barınma ve beslenme ihtiyaçlarımızı karşılayabilmek için daha öğrencilik hayatımızda uzun saatlerle çalışmak zorunda kalıyoruz.

Sözün kısası hepimiz derin bir gelecek kaygısı taşıyoruz.

Enes, bu çıkmazda çareyi kendi yaşamına son vermekte buldu. Ve ne yazık ki bugün milyonlarca genç benzer bunalımlarla antidepresan ilaçlar kullanıyor. En iyi ihtimalle kapağı yurtdışına atmakta arıyor kurtuluşu.

Ama bunların hiçbiri çözüm değil.

Çözüm geleceğimizi ve hayatlarımızı çalanlardan hesap sormaktan geçiyor.

Bizi daha ilkökul sıralarından itibaren yarış atı olarak yetiştirenlerden, sıra arkadaşımızı rakip olarak bellememizi isteyenlerden, patronların daha fazla kazanması için eğitim hakkımızı gasp edenlerden hesap sormamız gerekiyor.

Biz, parasız ve bilimsel eğitim hakkımız için, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadele ediyoruz, edeceğiz. Bu mücadelemizde ailelerimizi de yanımızda görmek istiyoruz.

**Kadın Cinayetlerine, Şiddete, Yoksulluğa,
İşyerlerimizde Yaşadığımız Sorunlara Karşı**

İşçi Kürsüsü'nde buluşalım!

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları

Artık bir araya geldiğimizde normal bir sohbet konusu açamaz olduk. Konu ister istemez kendiliğinden, yaşam ve çalışma koşullarımızın ağırlığına, hayat pahalılığına, kadın cinayetlerine geliyor. İş yerinde düşük ücretlerimizden, uzun çalışma saatlerimizden, eksik yatan ya da yatmayan sigortamızdan konuşurken, evde mutfak masraflarından ve faturalardan, okul önünde çocuğumuzu beklerken de okul masraflarını konuşmaktan başka bir şey kalmadı hayatımızda.

Yaşanan ekonomik kriz, zengini daha zengin ederken biz soframızdaki ekmeğimizden olduk. Bizi 'Dolar düştü, fiyatlar da düşecek' yalanlarıyla oyalamaya çalışanlar sarayda yaşayıp bir eli yağda bir eli baldayken biz marketlerin sadece vitrinine bakabiliyoruz artık.

Çalışma koşullarımız ise her gün daha da ağırlaşıyor. Tabii kadın işçi olunca yükümüz iki katına çıkıyor. Patronun açgözlülüğü bir yandan, hakaretleri ve tacizler bir yandan, çalışma saatinin uzunluğu bir yandan, aldığımız maaşın aynı gün kredi borcuna gitmesi bir yandan ne yapacağımızı şaşırır olduk. Artık bu düzenbazlığa bir son verme zamanı gelmedi mi?

İşyerimizde yaşadığımız sorunlarımızı ortaya koyup bunlara bir son vermek üzere tartışıp konuşmamızın, bir mücadele hattı örmemizin zamanı çoktan geldi de geçiyor bile.

Geçtiğimiz yıl birçok fabrikadan ve işyerinden kadın erkek birçok işçinin başlattığı direnişler de gösterdi ki hakkımız ve geleceğimiz için mücadele vermediğimiz sürece kazandığımız bir şey de olmayacaktır. Örneğin Sinbo işçileri işten atmalara karşı direndikleri için işlerini geri kazandılar. Bu ve bunun gibi sayısız örnek duruyor önümüzde.

Biz de işyerimizde ve yaşamımızın her alanında cinayetlere, şiddete, açlığa, sefalete karşı sesimizi çıkarmadığımız müddetçe sorunlarımızın altında her gün daha da ağır şekilde ezilmeye devam edeceğiz. Ne kazanacaksak da birlikte mücadele vererek kazanacağız.

Bir çözüm yolu olarak da Ankara İşçi Meclisi'nin 6 Şubat'ta gerçekleştireceği işçi kürsüsünde özellikle de krizin yükünü en ağır taşıyan taraf olan işçi ve emekçi kadınlar olarak yerimizi alalım, sorunlarımızı ve çözüm önerilerimizi hep birlikte tartışalım.

Haklarını BİLİYOR MUSUN

Toplu İş Sözleşmesi revize edilebilir mi?

Hızla artan hayat pahalılığı ile birlikte sendikali işyerlerinde toplu sözleşmelerin yeniden düzenlenmesi ve devam eden toplu sözleşme süreçleri için taslakların revize edilmesi gündeme geliyor.

6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanununda yürürlükteki bir toplu iş sözleşmesinde taraflarca değişiklik yapılmasına imkan sağlayan bir hüküm yer almamaktadır.

Ancak Yargıtay 22. Hukuk Dairesi 8.4.2019 tarihli ve Karar No. 2019/7909 kararında Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun K. 2013/727 kararına atıfta bulunarak toplu iş sözleşmesinin taraflarının değişen ekonomik durumlar karşısında, sözleşmede değişiklik yapmak ve sözleşmeyi yeni koşullara uyarlamak amacıyla toplu iş sözleşmesi hükümlerini değiştirmelerinin mümkün olduğunu belirtmiştir. Mahkeme kararına dayanak olarak İş Kanununun 22. maddesinin son fıkrasında yer alan "taraflar aralarında anlaşarak çalışma koşullarını her zaman değiştirebilirler." hükmünü esas almış, madde hükmünde geçen iş ilişkisinin taraflarından toplu iş sözleşmesinin taraflarının anlaşılması gerektiğini ifade etmiştir.

Karara göre toplu iş sözleşmesinin tarafları aralarında yapacakları bir ek protokol ile gelecekteki haklarda artışı ve hatta azalmayı kararlaştırabileceklerdir. Uygulamada toplu iş sözleşmelerinde ek protokol ile değişiklik yapılmasına ilişkin örnekler de bulunmaktadır.

Yine bu kapsamda devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmeleri için patron tarafına iletilen taslaklarda yer alan maddelerde değişiklik yapılması da mümkündür.

Sorun, cevaplayalım!

İş yaşamında karşılaştığınız sorunları, haklarınız hakkında bilmek istediklerinizi sorun, uzman avukatlarımızın desteği ile cevaplayalım.

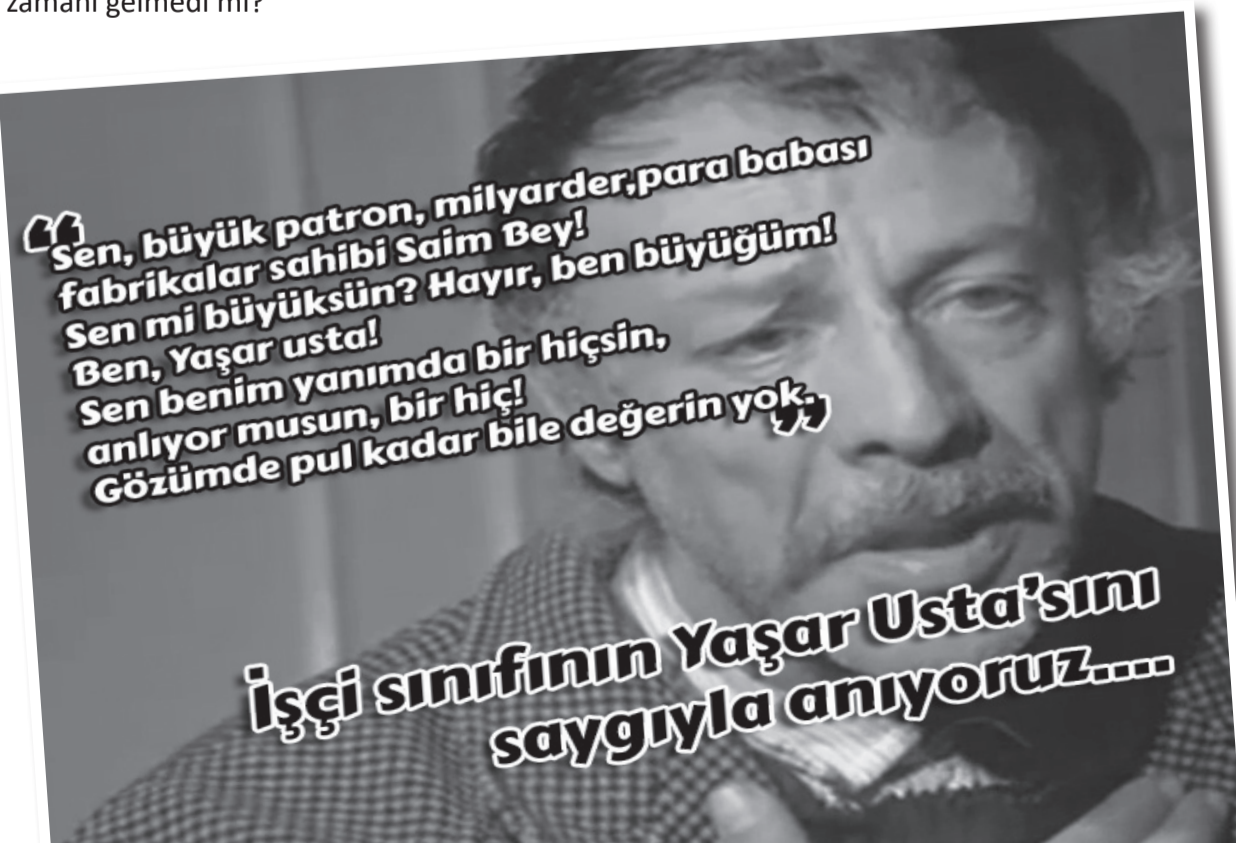
İLETİŞİM

grevankara@yandex.com
facebook.com/ankaraiscimeclisi
MAMAK İŞÇİ KÜLTÜR EVİ
Tıp Fak. Cd. 586. Sk. No: 2/A
0 (552) 534 79 14

SINCAN İŞÇİ BİRLİĞİ
Atatürk Mh. Kutsal Sk. No: 5/8
0 (552) 534 79 12

İşçi Bülteni Özel Sayı: 1625 * Fiyatı: 25 Kr * Ocak 2022 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ersin Özdemir *
Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, ayda bir, Türkçe *
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. *

Osmanağa Mh. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7 Kadıköy / İstanbul *
Baskı: Özdemir Mat. Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Topkapı (Odin)
Center No: 28/245 Zeytinburnu / İstanbul Tel: (212) 577 54 92

100 bin kişiydiler...

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en önemli ve güçlü eylemlerinden olan Zonguldak maden işçilerinin büyük yürüyüşü 25. yılında. Maden işçileri 4 Ocak 1991 günü başlattıkları yürüyüşle ülkeyi sarsmış, sermayenin iktidarını ve uşaklarının korkularını büyütmişti. Üzerinden 25 yıl geçse de büyük madenci yürüyüşü işçi sınıfına ışık tutmaya devam ediyor.

Maden işçilerinin büyük yürüyüşü 1990 yılının ikinci yarısında başlayan TİS görüşmelerinin tıkanmasıyla çıkan grevin ilerleyen aşamasında gündeme geldi.

Grev kararının alınması üzerine dönemin ANAP hükümeti başta olmak üzere düzen cephesinden tepkiler yükseldi. Madenlerin kar etmediği, toptan kapatılmasının daha iyi olacağı yönünde mesajlar verildi. Maden işçilerinin grev kararlılığını sürdürmesi üzerine ise hükümet, 4 Aralık'ta başlamak üzere lokavt kararı aldı. Ayrıca grev başlamadan hemen önce Zonguldak'a asker ve polis yığınağı yapıldı. İşçiler yıldırılmaya çalışıldı.

Baskı ve tehditlere rağmen 30 Kasım 1990'da grev başladı. Bu ilk günde Türk-İş yönetimi maden işçilerini yalnız bırakarak tutumunu ortaya koydu. Grevin ilk gününde sendika başkanının kendilerini evlerine göndermek istemesine rağmen işçiler, onu dinlemediler. Öncü işçilerin de yönlendirmeleriyle sendikanın önüne yığıldılar. Coşkulu sloganlarıyla kent merkezini inlettiler. Maden işçilerinin sendika yönetimine rağmen yaptığı bu çıkış, sürecin bundan sonraki seyrini de tayin edecekti.

Birkaç gün sonra maden işçileri adeta kent merkezini mesken tutmuştu. Binlerce işçi ve onlara destek veren halk, kent merkezinin bir ucundan diğer ucuna yürüyüşler yapıyor, sloganlarını haykırıyordu. Polis başlangıçta engel olmaya çalışsa da işçiler karşısında çaresiz kaldı.

Her gün tekrar eden bu eylemler, gün geçtikçe daha da büyüdü. Bu arada esnaf da kepenk kapatarak madencilere destek sunuyordu. Liseli öğrenciler okullarından çıkıp eylemlere katılıyordu.

Yapılan eylemlere ülkenin birçok yerinden gelen işçiler, emekçiler, öğrenciler, aydınlar ve sanatçılar da katılıyorlardı. Ayrıca birçok kentte madencilere dayanışma gösterileri yapılıyordu.

Grevin büyük ses getirmesi ve sınıfın geniş desteğini alması nedeniyle Türk-İş de 3 Ocak 1991 tarihinde uygulanmak üzere genel grev kararı almak zorunda kaldı. ABu göstermelik eylem kararına karşı maden işçileri de Ankara'ya yürüme kararını aldılar ve hazırlıklara başladılar. 3 Ocak'taki genel greve rağmen hükümet taleplerini kabul etmezse 4 Ocak günü yürüyüşe başlayacaklarını ilan ettiler.

Ankara yürüyüşü için yapılan planlama bir süre yüründükten sonra otobüslerle devam etmek biçimindeydi. Ancak otobüslere engel olunması üzerine, yollara dökülerek yürüyüşe geçtiler.

"Ölmek var dönmek yok", "Yolumuz Ankara, hedefimiz Çankaya" sloganlarıyla yürüyen işçilere destek çığ gibi büyüdü. İşçilerin aileleriyle birlikte yöre halkı da yürüyüşe katılıyordu. Sadece bu kadarla da kalmadı. Ülkenin birçok köşesinden gelen işçiler, emekçiler, aydınlar, sanatçılar ve gençler de yürüyüş kortejinde yerlerini aldılar. Böylelikle 100 bin kişilik bir yürüyüş korteji oluştu.

Bu nedenle Çankaya Köşkü'nün çevresi dikenli tellerle çevrilirken, Ankara'daki güvenlik önlemleri üst düzeye çıkarıldı. İşçileri engellemek için ise ilk barikat Devrek yolunda kuruldu. Devrek'te ve Dorukhan Tüneli'nde kurulan barkatları kararlılıkları ile aşan maden işçilerin önü yürüyüşün dördüncü gününde Mangen'de kesildi.

Hükümet ve sendikacılar kol kola girerek işçileri yürüyüşten vazgeçirmek için seferber oldular. Nitekim, 8 Ocak günü maden işçileri otobüslere bindirilerek zorla Zonguldak'a geri döndüler.

İşçi hareketinin tarihinde böylesi özel bir yeri olan maden işçilerinin büyük yürüyüşü, yenilmiş olsa dahi, büyük ve şanlı bir işçi eylemi olarak tarihteki yerini aldı. İşçi sınıfı bu eyleme baktığında hem büyük gücünü, hem de aşması gereken engelleri gördü.

"Biz grevi grev yapmış olmak için istemiyoruz.

Hükümeti, insanca yaşama ücretine razı etmenin başka yolu olmadığını gördüğümüz için istiyoruz.

Hükümet biz grev yapmadan madenleri gözden çıkardı. Biz grevi TTK'nin, madenlerin, maden işçisinin, Zonguldak'ın gözden çıkarılmaması için istiyoruz.

Yaptığımız iş, aldığımız ücret ortada. Bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yok ki..."

* 11 Yıldır Yerin Altında Çalışan Maden İşçisi Engin Alpar: Zonguldak'ta Ömür 50 Yılda Biter, 2 Aralık 1990, Cumhuriyet.